

عنوان مقاله:

ارزیابی کارایی نواحی سیزده گانه راه آهن جمهوری اسلامی ایران به روش تحلیل پوششی داده ها (D.E.A)

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات اقتصادی، دوره 38، شماره 3 (سال: 1382)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

محمد حسین پور کاظمی

جواد رضایی

خلاصه مقاله:

بر اساس تعاریف مختلف، نسبت خروجی به ورودی هر بنگاه را کارایی آن بنگاه گویند. عمدتاً به منظور ارزیابی کارایی دو دسته روش وجود دارد که عبارتند از: ۱- روشهای پارامتری ۲- روشهای ناپارامتری. در بین روشهای پارامتری که بر پایه روشهای معمول اقتصاد سنجی استوار می باشد، می توان به روشهای تابع تولید مرزی، تابع تولید مرزی قطعی، تابع تولید مرزی قطعی آماری و ... اشاره داشت. در این تحقیق با توجه به روشهای ناپارامتری که بر پایه تکنیک های برنامه ریزی استوار می باشد، به ارزیابی کارایی نواحی سیزده گانه راه آهن ج.ا.ا پرداخته شده است. مزیت عمده روش تحلیل پوششی داده ها نسبت به سایر روشهای موجود برای ارزیابی کارایی بنگاهها، این است که می توان به وسیله آن کارایی بنگاههایی که دارای چند ورودی و چند خروجی می باشند ارزیابی نمود. در این مطالعه با توجه به ورودی ها و خروجی های هر یک از نواحی در سال ۱۳۷۹ به ارزیابی کارایی نواحی راه آهن کشور با دوفرض بازدهی نسبت به مقیاس متغیر پرداخته شده است و به دنبال آن، پاسخی به این سوال که: در صورت تخصیص ناکارای منابع موجود، چه راهکاری وجود دارد تا منابع آتی این بخش به صورت ناکارآ تخصیص نیابد، ارائه داده است. نتایج نشان می دهد که با فرض اول، نواحی تهران، اصفهان، هرمزگان و خراسان از بیشترین کارایی برخوردار بوده و متوسط کارایی تحت این فرض ۸۶٪ می باشد؛ لذا عملاً راه آهن کشور ۱۴ درصد زیر ظرفیت عمل مینماید. با در نظر داشتن فرض دوم نواحی لرستان و زاهدان نیز به جمع نواحی کارا می پیوندند که متوسط کارایی تحت این فرض ۹۳٪ می گردد. که در این حالت ظرفیت بدون استفاده راه آهن کشور ۷ درصد خواهد بود. در نهایت با توجه به الگو بودن ناحیه هرمزگان بر اساس یافته های این تحقیق می توان گفت که نواحی نا کارا به منظور افزایش کارایی باید این ناحیه را الگوی خود قرار دهند

کلمات کلیدی:

تحلیل پوششی داده ها، راه آهن، کارایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1309616>

